

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **P. L.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2023 č. j. CPR-23692-2/ČJ-2023-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-154343-12/ČJ-2023-000022-SV ze dne 2. 5. 2023. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu

cizinců od okamžiku, kdy účastník vycestuje z území členských států Evropské unie. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí není pravdou, že by na území České republiky pobýval bez platného pobytového oprávnění. Tvrdil, že je nepravdivý závěr žalovaného, že jeho poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje ke dni 3. 3. 2022, neboť na území schengenského prostoru vstoupil na základě svého biometrického cestovního pasu a nebylo prokázáno, že by skutečně překročil dobu nepřetržitého pobytu po dobu 90 dnů. Závěr žalovaného, že žalobce ode dne 1. 6. 2022 do dne 2. 5. 2023 pobýval na území České republiky bez oprávnění, nebyl dle názoru žalobce, jakkoliv prokázán. Správní orgán prvního stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když ve stejný den zahájil správní řízení a vydal rozhodnutí ve věci. Poukázal na to, že žalovaný nezjistil dostatečným způsobem skutkový stav věci a konstatoval, že v jeho případě nejsou dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Poslední námitkou žalobce bylo, že nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, neboť tam panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo. Poukázal na situaci v Podněstří, kde se dá očekávat zhoršení situace jako na Ukrajině, v případě návratu se obával o svůj život.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 5. 9. 2023 právní zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích a žalovaný se z jednání omluvil.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-154343-1/ČJ-2023-000022 ze dne 2. 5. 2023, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-154343-9/ČJ-2023-000022 ze dne 2. 5. 2023, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-154343-10/ČJ-2023-000022-SV ze dne 2. 5. 2023, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-154343-12/ČJ-2023-000022-SV ze dne 2. 5. 2023, odvolání žalobce ze dne 12. 5. 2023, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-23692-2/ČJ-2023-930310-V241 ze dne 4. 7. 2023.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 2. 5. 2023 v 15:20 hod. hlídka policie při provádění hlídkové činnosti a pobytové kontroly vyzvala k prokázání totožnosti neznámého muže, který na výzvu předložil cestovní doklad Moldavské republiky. Na základě cestovního dokladu byl cizinec ztotožněn jako žalobce. Podle informací obsažených v cestovním dokladu žalobce přicestoval na území schengenského prostoru dne 3. 3. 2022 na základě bezvízového styku. Vzniklo tak podezření, že překročil povolenou délku pobytu pro bezvízový styk, tedy že žalobce pobývá na území nelegálně. Následně byl žalobce eskortován na oddělení cizinecké policie k dalším úkonům. Dne 2. 5. 2023 bylo s žalobcem zahájeno

správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a následně téhož dne vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku.

8. Při výsledku účastníka správního řízení dne 2. 5. 2023 žalobce správnímu orgánu sdělil, že je svobodný a bezdětný. Potvrdil, že do schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 3. 3. 2022 přes Rumunsko a Maďarsko (přechod Battonya) a poté rovnou do České republiky, od této doby pobýval na území nepřetržitě. Do České republiky přicestoval linkovým autobusem, vlastní pouze jeden cestovní doklad a byl si vědom toho, že nemá povolený žádný druh pobytu. V České republice občasně pracoval na brigádách, ale povolení neměl. V Moldavsku bydlel na adrese x v rodinném domě rodičů. Neuvedl žádnou překážku ve vycestování a v případě uložení správního vyhoštění má v úmyslu vycestovat dobrovolně.
9. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-154343-12/ČJ-2023-000022-SV ze dne 2. 5. 2023 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 12. 5. 2023 odvolání, žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
13. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem nebylo prokázáno, že ode dne 3. 3. 2022, kdy přicestoval do schengenského prostoru, již z území nevycestoval. Soud k této námitce uvádí, že ze správního spisu je naprosto zřejmé, že žalobce dne 3. 3. 2022 přicestoval na území schengenského prostoru a do doby, kdy byl zadržen policií, z něj nevycestoval, neboť fotokopie strany č. 5 jeho cestovního dokladu obsahuje vstupní razítko ze dne 3. 3. 2022 z hraničního přechodu Battonya v Maďarsku. Je tedy prokázáno, že žalobce vstoupil do Maďarska, neboť hraniční přechod Battonya-Turnuje je přechodem mezi Rumunskem a Maďarskem a pokud tedy žalobce vycestoval dne 3. 3. 2022 z Rumunska na tomto hraničním přechodu, tak musel vstoupit do Maďarska, které je členem schengenského prostoru. Žalobce také v průběhu správního řízení, ani v řízení před soudem, konkrétně neuvedl, kdy, proč a na jak dlouho měl schengenský prostor opustit, ani to žádným způsobem neprokázal. Soud poukazuje na protokol o výsledku účastníka ze dne 2. 5. 2023, ve kterém žalobce sdělil: „Do schengenského prostoru jsem naposledy vstoupil dne 3. 3. 2022 přes Rumunsko, Maďarsko přechod Battonya přímo do ČR. Od této doby pobývám na území nepřetržitě.“ Tedy sám žalobce nerozporoval, že od svého vstupu na území České republiky do doby svého zadržení nevycestoval. S ohledem na vše výše uvedené má soud za prokázané, že žalobce překročil 90

dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru, neboť posledním dnem jeho oprávněného pobytu byl den 31. 5. 2022, tedy 90 den po jeho vstupu na území dne 3. 3. 2022. Následně ode dne 1. 6. 2022 až do dne 2. 5. 2023 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu.

14. Žalobce namítal také velmi rychlé vydání rozhodnutí žalovaného a s tím spojený nedostatečně zjištěný skutkový stav. K tomu soud uvádí, že zákon ukládá žalovanému vydat rozhodnutí do 7 dnů ode dne zahájení řízení, přičemž zákon nevylučuje rozhodnutí rychlejší. Efektivita rozhodování žalovaného nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud jsou i v takto krátkém čase dodrženy všechny zákonné podmínky. Soudu je z jeho činnosti známo, že doba potřebná pro vydání rozhodnutí v délce jednoho dne není u správního orgánu nikterak neobvyklá. Žalobce poukazoval i na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostatečným způsobem se zabýval situací v zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch. Žalovaný se zabýval vším, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, ani zákona o pobytu cizinců. Za nejdůležitější soud považuje skutečnost, že správní orgán prvního stupně provedl výslech žalobce, při kterém mu umožnil uvést veškeré podstatné skutečnosti. Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Dle názoru soudu byly zjištěny a zohledněny všechny skutečnosti do té míry, nakolik byly žalobcem správnímu orgánu vyjeveny.
15. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovského státu – Moldavské republiky. K tomu soud uvádí, že podle ust. § 2 bodu 15 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. je Moldavská republika stále považována za bezpečnou zemi původu s výjimkou Podněstří. Obec, ze které žalobce pochází, se v oblasti Podněstří nenachází. Žalobce sám při svém výslechu účastníka řízení do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Moldavska vycestovat, vycestuje dobrovolně. Teprve v odvolání, které podal prostřednictvím svého právního zástupce, počal namítat, že do Moldavské republiky nemůže vycestovat z důvodu katastrofální ekonomické situace, velkého množství vražd, nebezpečí pro civilní obyvatelstvo a nedemokratických poměrů v zemi.
16. Žalovaný v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhláška č. 328/2015 Sb.). Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, naopak jednoznačně tvrdil, že mu v zemi původu nic nehrozí, jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, množící se případy vražd, nedemokratická země) a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud si nevyžádaly závazné stanovisko, neshledaly

existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné.

17. V žalobě dále žalobce nově tvrdil, že nemůže vycestovat též z důvodu reálného válečného ohrožení Moldavska v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. I toto tvrzení soud považuje za zcela obecné a nesvědčící o existenci skutečného nebezpečí pro žalobce v zemi původu. Žalobce ani k tomuto zcela neurčitému tvrzení nenavrl žádné důkazy. Nejedná se ani o všeobecně známou skutečnost, že by se země původu v současné době týkaly okolnosti, které by mohly představovat skutečné nebezpečí, tedy navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je též zřejmé, že nepokoje probíhající v Moldavsku nedosahují takové intenzity, že by každý civilista z důvodu přítomnosti na území Moldavska byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy tak, jako tomu bylo v případě Ukrajiny před vypuknutím konfliktu s Ruskou federací (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 216/2020 - 22, ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 230/2020 - 24, či ze dne 18. 11. 2020, č. j. 8 Azs 75/2020 - 45). V rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, pak Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“ To se žalobci nepodařilo prokázat. Nad rámec uvedeného soud dodává, že si je vědom skutečnosti, že v současné době probíhá válečný konflikt na Ukrajině, přičemž soud může výjimečně přihlídnout i ke skutečnostem, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí. Ke dni vydání svého rozhodnutí však soud neměl žádné informace o tom, že by se zmíněný konflikt měl rozšířit na území Moldávie, ani že by měla být bezpečnost v zemi zásadně zhoršena. Soud proto vycházel z dosavadních informací o stavu v zemi a ze skutečnosti, že je Moldavská republika považována za bezpečnou zemi původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb.
19. Lze tak shrnout, že soud nepovažuje námitky žalobce týkající se důvodů znemožňujících vycestování za důvodné.
20. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byly tak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě, kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. září 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně